

IVAN TAPIA
ESCAPE
& MONTSE LINDE
CAFE

BOEK

Kraak
de CODES
en

PUZZEL

je door
het VERHAAL

Kun jij uit dit boek ontsnappen?

Lia heeft een bijzonder talent: ze kan in het hoofd van anderen 'inbreken', precies daar waar iedereen zijn geheimen en herinneringen bewaart. Lia is voorzichtig met andermans geheimen, maar zijn anderen dat ook? Ze krijgt een uitnodiging van een geheim broederschap. Ze vragen haar om zich te bewijzen. Maar zijn ze wel te vertrouwen?

Ontsnap samen met Lia uit dit *Escapeboek*. Laat je hersens flink kraken en los de raadsels op om erachter te komen waar het verhaal verdergaat. Zorg er wel voor dat je op tijd weer weg bent, anders ben je gedoemd om eeuwig rond te dwalen in het hoofd van een ander...

WITTE LEEUW

9 789492 901033

IK BEN UIT HET LABYRINT VAN DE FABRIEK GEKOMEN!

Dat geloof ik tenminste. Er komt in elk geval licht binnen en ik kan weer wat zien. Bah, wat smerig. Het hangt hier helemaal vol met spinnenwebben!

Ik loop verder.

Nu ik erover nadenk, had ik misschien aan iemand moeten vertellen waar ik naartoe ging, of had ik ergens een briefje moeten achterlaten voor Lily, voor het geval ik ontvoerd zou worden of iets dergelijks. Het is niet zo dat ik een schijterd ben, maar na wat er met Andrew is gebeurd...

Andrew is een jongen van mijn school. Een paar dagen geleden verdween hij plotseling en toen hij twee dagen later werd teruggevonden liep hij verdwaasd midden op de weg. Hij praatte niet meer en draaide heel raar met zijn ogen. Sindsdien ligt hij in bed; hij kan niet meer opstaan. Ik heb het zelf niet gezien, maar juffrouw O'Donell vertelde het ons tijdens de les. De tranen sprongen haar in de ogen.

Ik kom weer bij een uitgang. Gelukkig! Het is een soort binnenplaats met zo'n galerij met bogen langs de rand. Als ik omhoog kijk, kan ik de lucht zien.

Ik blijf staan en probeer me te verbergen. Er is iemand in het midden van de binnenplaats.

Er staan daar vijf mafkezen. Mafkezen, ja. Dat zeg ik omdat ze zwarte pakken en dierenmaskers dragen. Hiervandaan zie ik een masker van een zwaan, een valk, een cheeta, een eekhoorn en een slang. Die maskers zijn te gek!

Ze moeten min of meer van mijn leeftijd zijn. Ik bedoel, ik weet niet precies hoe oud ze zijn, maar het zijn geen volwassenen. Dat

weet ik om allerlei redenen. Ik heb een goed oog voor dat soort dingen en die mafkezen zijn zeker niet veel ouder dan ik.

Ik ben een beetje bang. Ik zou eigenlijk weg moeten gaan, maar ik ga niet. Ik wil weten hoe ze achter mijn geheim zijn gekomen en of er nog meer mensen zijn die het weten.

Ze staan in een kring alsof ze een spelletje doen, maar ze bewegen zich niet. Degene die het zwanenmasker draagt, is aan het woord. Het lijkt een meisje te zijn. Het is allemaal een beetje vreemd. Misschien kan ik beter op mijn skateboard stappen en maken dat ik wegkom. Hoewel ik niet weet of ik de weg terug zou kunnen vinden.

Beng.

Oei, zouden ze hebben gehoord dat mijn skateboard tegen de muur botste?

'Wees niet bang, Lia. Kom maar dichterbij. Welkom bij de Broederschap van de Sleutel.'

Ja, ze hebben me gehoord en, ja, ze zeiden echt 'Broederschap van de Sleutel'.

DE BROEDERSCHAP VAN DE SLEUTEL

Er zit niet veel anders op dan naar ze toe te gaan.

Ze bekijken me allemaal aandachtig als ik dichterbij kom. Wat een zenuwen in mijn buik, maar ik wil niet dat ze zien dat ik bang ben. Zij kijken naar mij, maar ik ook naar hen. Ik probeer met opgeheven hoofd op ze af te stappen.

Het is overduidelijk dat Zwaan de touwtjes in handen heeft; Valk is erg indrukwekkend, hij torent boven iedereen uit; Slang kijkt afkeurend naar me, ik krijg er wat van; Eekhoorn is de enige die afgeleid lijkt, en Cheeta heeft iets, ik weet niet precies wat, waar ik nog nerveuzer van word. Niet dat ik er niet tegen kan, hoor. Het zijn prettige zenuwen. Het zijn drie meisjes en twee jongens.

Ik ga naar ze toe en nu staan we met zijn zessen in een kringetje.

Mijn hoofd werkt op volle toeren. Zouden zij ook deuropeners zijn, net als ik? En als ze nou eens in mijn gedachtehuisje zijn geweest en ik het me niet herinner? Dat zou ik erg vervelend vinden. Ik weet wel dat ik het zelf ook doe, maar ik kijk niet waar ik niks te zoeken heb.

‘Niet schrikken, Lia. We weten wie je bent en wat je bent en we willen je alleen maar helpen.’

‘O, nou dan is het goed; nu ben ik gerustgesteld. Helpen waarmee, als ik vragen mag?’

Oké, dat was niet het allerbeste antwoord, maar ik zou wel eens willen weten wat jij zou doen als je midden in een verlaten fabriek, zonder dat iemand ervan afwist, vijf gemaskerde types zou tegenkomen die je iets vertellen wat je al weet, maar toch ook weer niet.

'Wij zijn ook deuropeners, net als jij. Maar we zijn niet de enigen. Door onze krachten te bundelen zijn we sterker. We maken deel uit van 'een broederschap, de Broederschap van de Sleutel,' vertelt Zwaan.

Ik kijk naar haar. Misschien kan ik beter mijn mond houden, maar dat lukt me niet.

'Je hebt het over een broederschap. Wat is dat precies? Een sekte of zoiets?'

Ik ben normaal niet zo wantrouwig, echt niet, maar deze types, in deze kleren... Bovendien is het niet mijn gewoonte om mensen die zich achter een masker verschuilen te vertrouwen. Daar kan ik ook niets aan doen.

'Nee, nee, we zijn geen sekte of zoiets. We hebben gewoon dezelfde gave als jij. Er zijn nog meer deuropeners, niet veel, maar ze zijn er wel. Wij zouden graag willen dat je lid wordt van onze groep. Om volledig lid te worden moet je een leerperiode doorlopen en zes proeven doorstaan. Mocht je uiteindelijk besluiten niet toe te treden tot de broederschap, dan is er niets aan de hand, dan heb je gewoon heel veel geleerd.'

'En als ik me niet bij jullie wil aansluiten?'

'Dan gaan we je hoofd binnen en wissen we deze herinnering, zodat je nooit zult weten dat je ons hebt gekend,' antwoordt Zwaan.

Ik geloof dat ik gek word. Ze gaan mijn hoofd binnen en wissen mijn herinneringen?

Wie denkt ze wel niet dat ze is?

'En als ik daar geen zin in heb? Om mijn hoofd binnen te gaan, moeten jullie toch eerst dicht bij me zien te komen.'

Ondertussen pak ik mijn skateboard en houd ik het voor mijn lichaam, klaar om iedereen die te dichtbij komt van me af te slaan.

Ik merk dat de spanning toeneemt. Valk, met zijn enorme gestalte, lijkt nu zo mogelijk nog groter. Als hij me beetpakt, ben ik verloren. Maar Zwaan glimlacht en gebaart naar hem, en hij lijkt te ontspannen.

'Ik had niet minder van je verwacht, Lia. Maar je hebt niet veel keus. Maak een van je lijstjes en je zult het zien.'

Hoe weet ze van mijn lijstjes? Ze kent me, ze kent me vast en zeker.

'Je zei dat er meer deuropeners zijn. Hoe weet je dat?'

'Alles op zijn tijd, Lia. Vertel ons eerst maar of je lid wilt worden van de broederschap en alles van ons wilt leren.'

Ik zou het eigenlijk niet moeten doen, maar ik zeg toch 'ja', en wel om drie redenen:

Eén: Ik ben in de minderheid. Ik denk niet dat ze me laten ont-snappen, en ik wil niet dat ze welke herinnering dan ook van mij uitwissen.

Twee: Ik moet en zal erachter komen wat ze me kunnen leren.

Drie: Ik kan niet geloven dat er meer deuropeners zijn. Het kan niet waar zijn; ik ben er nooit eerder een tegengekomen.

'Het is al goed. Wat moet ik doen?'

'Je eerste opdracht vind je in het hoofd van Valk en je moet hem nu uitvoeren.'

Nu? Ze heeft me niet eens gevraagd of ik dat wel wil. Maar ik heb amper tijd om erover na te denken, want na een teken van Zwaan komt Valk naar me toe en pakt mijn handen.

Ik sta op het punt om hem een dreun te geven. Maar ik bedenk me. Wat moet dat moet.

Dus ik zet me eroverheen, knijp in zijn handen, kijk hem aan en concentreer me...

Zoeff. Ik verplaats me in zijn gedachten.

Zoals gewoontlijk wanneer ik iemands hoofd binnenga, is het eerste wat ik zie een in duisternis gehulde deur. Ik bedoel dat alles donker is en dat ik alleen een deur zie. Ze zijn allemaal anders. Als er een slot op zit, maak ik dat open, en op het moment dat ik dat doe en de deur klik zegt, verdwijnt de duisternis en wordt de buitenkant van het huis zichtbaar.

Het is heel bijzonder, echt waar, want je weet nooit waar mensen hun gedachtehuisje verstoppen: in een park, in een wolkenkrabber... Ik heb ooit een huisje gevonden midden in een meer, onder water. Het scheelde niet veel of ik was verdronken; ik moest er zwemmend weer uit.

Ook als de deur niet op slot zit, kun je hem niet zomaar opendoen en doorlopen. Pas als de buitenkant van het huis helemaal zichtbaar is, kun je verder naar binnen.

Ik ben sprakeloos.

De deur van Valk is wit, afgezien van een paar cijfers in felle kleuren. Het is vreemd, eerder zei ik dat vergrendelde deuren me angst aanjoegen, maar bij deze is dat niet zo.

Ik loop naar de deur en leg mijn hand ertegenaan.

Het is vreemd. Altijd als ik iemands hoofd binnenga, verandert mijn kleding in een zwarte legging met een shirt en een masker, oftewel de normale inbrekerskleding in een stripverhaal. Dat zal wel te maken hebben met dat deuren openen. Artsen dragen witte jassen, monteurs een blauwe overall, en ik... nou ja, dat dus, het traditionele inbrekerspak.

Als ik kon kiezen, zou ik voor iets vrolijkers gaan, maar ik heb nooit geweten hoe ik het moest veranderen.

Ik ga aan de slag.

Ik kijk naar de sloten en de kleuren.

508

Kijk naar de kleuren van de sloten en vind het cijfer in dezelfde kleur. Er is maar één cijfer per slot juist.

